

Ὅπου ψυχαῖς περίλυπαις
Ἔχει στὸν κόσμον ἀφήση,
Μαζί μου ἄς γονατίση
Στὸ θρόνον του ὀμπροστά :

—Σύ, ποῦ γιὰ μᾶς ἀνθρώπινη
Σάρκα εἶχε πάρης κ' αἷμα,
Στ' ἀγαπημένα πλάσματα
Γύρε γλυκὰ τὸ βλέμμα·
Νὰ λάμψη ἐκεῖ στὸ πέλαγο
Τοῦ κόσμου σὰν ἀστέρι,
Καὶ ἀγάλια νὰ τὰ φέρη
Στὴ θεία ἀκρογιαλιά.

[Κέρκυρα]

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τὸ θερμόμετρον εἶχεν ἀνέλθη πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐπουράνιον χώραν. Ὁ Ὑψιστος ἀφοῦ ἤκροσθη νωχελῶς τὴν μεταμεσημβρινὴν συναυλίαν τῶν ἀγγέλων, ἐξῆλθε πρὸς περιδιάβασιν, διηυθύνθη εἰς μέρος τι σκιερὸν καὶ εὐάερον καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ἐξ ἡλέκτρου κομβολόγιόν του ἤρχισεν ἀναγινώσκων τὴν ἱερὰν Σύνοψιν.

Ἦδη τὰ βλέφαρα τοῦ Παντοδυναμοῦ ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε ἐγείρας τὸ βλέμμα εἶδε κάποιον πλησιάζοντα. Ὁ κάποιος οὗτος ἦτο τὸ πονηρὸν πνεῦμα, διότι, μετὰ καὶ ἂν λέγωσιν οἱ θεολόγοι, ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰώβ, διατελεῖ εἰς σχέσεις οἰκειοτάτας μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ ἔχει ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Παράδεισον.

— Ἐσὺ εἶσαι, Παμπόνηρε ; εἶπεν ὁ Ὑψιστος.

— Ἐγώ, Ἀγιώτατε.

— Κάτι ἀπ' ἐδῶ ; . . . τί μαντάτα ; θὰ σ' ἔσφιξε ἡ ζέστη, φαίνεται φαντάζομαι τί καμίνι θὰ ἔχει ἐκεῖ κάτω !

— Δὲν μὲ μέλει καὶ πολὺ, ἐσυνήθισα. Ἐπειτα ἐγὼ δὲν μένω καὶ διαρκῶς ἐκεῖ, τριγυρίζω.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τώρα, μὲ τὸ καλὸ;

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Θεός· καὶ τί ἐπῆγες νὰ κάμῃς ἐκεῖ;

— Εἶχον μερικὰς ὑποθέσεις· ἐτελείωνεν ὁ μὴν καὶ ἤθελα νὰ ξεκαθαρίσω μερικοὺς λογαριασμοὺς . . . ἔπειτα εἶχομεν καὶ δημοτικὰς ἐκλογάς . . .

Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐθώπευσε κρυφίως μετὰ πικροῦ μειδιάματος τὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐφημερίδα, τὴν περιέχουσαν τὸν μη-νιαῖον ἐγκληματικὸν ἀπολογισμὸν.

— Μήπως ἤσουν ὑποψήφιος; ἤρώτησε σκωπτικῶς ὁ Πανάγαθος.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Διάβολος· μόνος ἐγὼ δὲν ἤμουν.

— Ξεύρεις ὅμως ὅτι μοῦ ἐπαρμπῆχες ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Ἑλλάδα; εἶπεν ὁ Θεός ὀπωσοῦν ὠργισμένος.

— Αἶ, κάμνω κ' ἐγὼ μερικαὶς δουλίτσαις! ἀπήντησε μετὰ πονηρᾶς μετριοφροσύνης ὁ Σατανᾶς.

— Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ βγάλῃς τὴν οὐράν σου ἀπ' ἐκεῖ· ξεύρεις ὅτι ἐγὼ ἰδιαζόντως ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν τόπον.

— Τί λόγος! εἶπεν ὁ Διάβολος.

Καὶ ἐμειδίασε σαρδωνικῶς.

— Δὲν τὸ πιστεύεις, μασκαρά; ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος· καὶ ὅμως ἰδοὺ, ἐφέτος τοὺς ἔκαμα τότε καλά. Ἐρριψα βροχὴν ἀφθονὸν διὰ νὰ γίνῃ εὐφορία σιτηρῶν ἢ σταφίς ἐπῆγε περίφημα καὶ ἂν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου δὲν εὐδοῦνται, δὲν πταίω ἐγὼ.

— Οὔτ' ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ σκότους.

— Ὅσον ἤμπορῶ τοὺς προστατεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑψιστος. Εἶναι τώρα χρόνια ὅπου μοῦ ὑποβάλλει αἰτήσιν θεραπείας ἢ χολέρα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ καμπόσους μῆνας καὶ μολονότι εἶχε τόσα συστατικὰ ἀπὸ διαφόρους δημάρχους καὶ νομάρχους καὶ διευθυντὰς ἀστυνομίας, δὲν ἐνέκριναν τὴν αἰτήσιν της. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγαπῶ τὸν τόπον αὐτὸν διότι ἐκεῖ ἐδοξάσθη περισσότερον τὸ ὄνομά μου. Μοῦ ἀρέσει ἢ ἱστορία τοῦ λαοῦ του, μοῦ ἀρέσει ἢ γλῶσσά του . . . μολονότι παρατηρῶ ὅτι ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ μουρδαρεύῃ καὶ φαίνεται ὅτι θὰ εἶναι ἰδική σου συνέργεια.

— Ὅχι, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ἐντόνως καὶ διαμαρτυρόμενος ὁ Πονηρός. Εἰς αὐτὸ δὲν ἔχετε διόλου δίκαιον, Ἀγιώτατε. Αὐτὴν τὴν εὐθύνην δὲν τὴν ἀναλαμβάνω καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι εἰς τὴν

κόλασιν ἐπιβάλλω ὡς βασανιστήριον εἰς τοὺς βαρυποίνους τὴν ἀνάγνωσιν μερικῶν ἑλληνικῶν πεζογραφιῶν.

— Τέλος πάντων καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τραβήξῃς ἀπ' ἐκεῖ τὸ χέρι σου. Ἐπειτα, χάνεις ἄδικα τὸν κόπον σου, κακομοίρῃ μου πῆγαινε πάρα πέρα νὰ κάμῃς τὰ δικά σου, εἰς τὴν Βουλγαρίαν, παραδείγματος χάριν, ὅπου εἶνε σχισματικοί.

Μειδιάμα χλευαστικὸν διεγράφη ἐπὶ τοῦ εὐρέος στόματος τοῦ Διαβόλου.

— Δὲν πιστεύεις ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Θεὸς πεισμμωμένος.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ ! Ἄναγνωρίζω τὴν πανσοφίαν σας, ἀλλὰ καμμίαν φορὰν πάσχει καὶ αὐτὴ διαλείπει. . . τὰ χρόνια βλέπετε, τὰ γηρατεῖα !

— Τί λέγεις, αὐθάδῃ ! ἀνέκραξεν ὁ Ὑψιστος παραφερόμενος.

— Μὴ θυμῶνετε, Ἀγιώτατε, εἶπεν ὁ Σατανᾶς μετὰ φλέγματος ὡς θέσωμεν καθαρὰ τὸ ζήτημα, νομίζετε ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὑπερισχύει ἀποκλειστικῶς ἡ Ἀγιότης σας ;

— Ἀναμφιβόλως ἔχεις κ' ἐσὺ ἓνα μικρὸν μερίδιον, δὲν σοῦ λέγω, κάτι φόνους, κάτι ληστείας, κάτι βιασμούς. . . σὲ ἄφησα κ' ἐπῆρες λιγάκι ἐπάνω σου διότι εἶχα ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τί εἶν' αὐτὰ ἀπέναντι εἰς τόσας ἀρετάς, εἰς τόσῃ φιλοπατρίαν, εἰς τόσῃ φιλογένειαν, εἰς τόσῃ φιλανθρωπίαν, εἰς τόσῃ εὐσέβειαν !. . . Τὸ γνωρίζεις, κύριε, ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος κατηναλώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεντακόσιες χιλιάδες ὀκάδες ταραμᾶ ;

— Τί λύσσα εὐσεβείας ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σατανᾶς μετὰ μειδιάματος. Καὶ ὅμως, προσέθηκεν, ἤμπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι πλανᾶσθε.

— Θὰ ἤμουν πολὺ περίεργος νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ἢμποροῦμεν καὶ τώρα νὰ κάμωμεν τὸ πείραμα.

— Τίνι τρόπῳ ;

— Ἀπλούστατα· διατάξατε νὰ φέρουν μίαν ζυγαρίαν πολὺ μεγάλην.

— Ζυγαρίαν ;. . . τί νὰ τὴν κάμωμεν !

— Νὰ ζυγίσωμεν τὰ κεφάλαιά μας καὶ νὰ ἰδοῦμεν τίνος εἶνε τὰ μεγαλιέτερα.

— Μὲ προκαλεῖς ;. . . Ἄς εἶ.ε ! θὰ διατάξω τώρα ἀμέσως νὰ φέρουν τὴν ζυγαρίαν, ἀλλὰ κύτταξε καλὰ μὴ τὴν πάθῃς !. . . Ἐγὼ πέντε κεραινοὺς ἐτοιμοὺς νὰ σὲ ζεματίσω διὰ τὴν αὐθάδειάν σου, τραγογένῃ !

Καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἀργυρᾶς συρίκτρας τοῦ ὁ Πανάγιος προσεκάλεσε τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ διέταξε νὰ κομίσουν ἀμέσως μίαν μεγάλην ζυγαρίαν.

—Νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέρα! εἶπεν ὁ Σατανᾶς πρὸς τὰ Χερουβείμ ἀπερχόμενα.

Ἡ θεία διαταγὴ ἐξετελέσθη παραχρῆμα· μετ' ὀλίγον ἐθεάθη λόχος ἀγγέλων κομίζων μετὰ πολλοῦ κόπου ὑπερμεγέθη πλάστιγγα, τὴν ὁποίαν ἔστησαν ἐνώπιον τοῦ Δημιουργοῦ.

—Ἐχετε τὰ πρωτεῖα, εἶπεν ὁ Διάβολος εὐγενῶς, βάλετε τὰ κεφάλαιά σας εἰς τὸ ἓνα μέρος.

Ὁ Παντοδύναμος μετὰ περιεργείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ πείσματος ἤρχισε νὰ τοποθετῇ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, τ' ἀντιπροσωπεύοντα τὴν μερίδα του, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, δωρεάς, ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, ἱεροκήρυκας, μοναστήρια καὶ ἡγουμενοσυμβούλια, ἐν Χριστῶ ἀδελφότητας, ἠθικὰ καὶ θεολογικὰ συγγράμματα, βαρέλια ταραμᾶ καὶ σάκκους φασολίων καὶ παντοῖα ἄλλα, ἐξ ὧν ἀπετελέσθη πυραμῖς τεραστία καὶ ἀλλόκοτος.

Ὁ Διάβολος ἐθεᾶτο ἀπαθῶς τὸν ὄγκον αὐτοῦ ὁλονὲν ἀνυψούμενον.

—Ἐχετε ἄλλα; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς τοποθετήσεως

—Ἐχω καὶ μερικοὺς ἐπιτρόπους ἐκκλησιῶν ἀρκετὰ καλοθρεμμένους, εἶπεν ὁ Θεός.

—Βάλετε καὶ αὐτούς, εἶπεν ἀταράχως ὁ Διάβολος.

Καὶ ὁ ὄγκος τῆς πυραμίδος ἠϋξήθη ἐπαισθητῶς διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐπιτρόπων.

—Μήπως ἐξεχάσατε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Σατανᾶς.

—Ἐξέχασα πραγματικῶς ἓνα καθηγητὴν τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ σοῦ τὸν χαρίζω. Εἶνε τόσον πολὺσαρκος ἐκ τῆς καλοφαγίας, ὥστε αὐτὸς μοναχὸς κάμνει δι' ὅλα τὰ ἰδικά σου κεφάλαια.

—Νὰ τον προσθέσετε καὶ αὐτόν!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς ἐπέμενε, ἐτέθη τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ καὶ ὁ καθηγητὴς καὶ ἡ πλάστιγγῃ ἔτριξε γοερῶς ὑπὸ τὸ βάρος του.

—Ὅριστε τώρα καὶ ἡ εὐγενεία σας, εἶπεν ὁ Ὑψιστος μυχτηριστικῶς, βάλετε τὰ κεφάλαιά σας.

Ὁ Διάβολος ἔχωσε τὴν τριχωτὴν χεῖρα μὲ τοὺς ὀξεῖς ὄνυχας εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἀντικείμενον σφαιρικόν, τεφρόχρουν.

—Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ὑψιστος παρατηρῶν διὰ τῶν διοπτρῶν του μετὰ περιεργείας τὸ ἀντικείμενον.

—Εἶνε ἐκλογικὸν σφαιρίδιον, ἀπήνητησεν ἀταράχως καὶ σοβαρῶς ὁ Πειρασμός.

—Αὐτὸ εἶνε ὅλα σου τὰ κεφάλαια;

— Αὐτό.

— Δὲν ἔχεις ἄλλα;

— Ὅχι· αὐτὸ ἄρχει.

— Κοροϊδεύεις;

— Διόλου.

— Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγία! εἶπεν ὁ Ὑψιστος σταυροκοπούμενος.

— Δοιπὸν ἰδοῦ ὁποῦ τὸ θέτω εἰς τὴν πλάστιγγα.

— Ἄς ἰδοῦμεν καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα πραγματικῶς ὑπῆρξε θαυμάσιον· διότι εὐθὺς ὡς τὸ μικροσκοπικὸν μολύβδινον σφαιριδίον ἀπετέθη ἐπὶ τῆς πλάστιγγος αὕτη ἤρχισε νὰ κλίνη μετὰ καταπληκτικῆς ροπῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ σφαιριδίου ἐνῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἡ τεράστιος συμμιγῆς πυραμὶς ἀνυψοῦτο ἑλαφρὰ ὡς ν' ἀπετελεῖτο ἐκ πτίλων.

— Μπὰ ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ ἑαυτός σου! ἀνέκραξεν ὁ Πάνσοφος ἐκπληκτος καὶ πεισμηθεὶς ἐν ταύτῳ. Κάτι καλπονόθευσιν θὰ ἔκαμες . . . ἀφοῦ μάλιστα ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα . . . Στάσου νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ!

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξακοντίσῃ κατ' αὐτοῦ ἓνα κεραυνόν.

— Κρῖμα εἰς τὴν παντοφίαν σου, ἀφοῦ δὲν εἰξεύρεις τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ σφαιριδίου! εἶπεν ὁ Διάβολος μετὰ θριαμβευτικοῦ καὶ χλευαττικοῦ γέλωτος.

Καὶ ἐτράπη ἐν τάχει εἰς φυγὴν.

Ὁ Ὑψιστος ἔμεινε σύννοος καὶ μετ' ὀλίγον παραλαβὼν τὸ σφαιριδίον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Παράδεισον σύνοφρος καὶ βλοσυρὸς καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ προσέλθῃ ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Κύτταξε καλὰ τὰ κατάστιχά σου, εἶπεν ὁ Ὑψιστος πρὸς τὸν ἐπουράνιον θυρωρόν, καὶ ἂν τυχὸν εὑρίσκεται ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὁποῦ ἐφεῦρεν αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀντικείμενον—καὶ ἔδειξε τὸ σφαιριδίον—νὰ μοῦ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὴν Κόλασιν, μὲ ὅσα καλὰ καὶ ἂν ἔχῃ καμωμένα. Ἐγὶνα ρεζίλι σήμερον μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! . . . Εἶνε τοῦ Διαβόλου συνέργεια. Εἰς τὸν Παράδεισον οὔτε ἐπέτρεψα οὔτε θὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑπάρχη ὅσον ἀπορᾶ τὴν Γῆν, θὰ σκεφθῶ! . . .

Καὶ ἔμεινε μέχρι βραδείας νυκτὸς ἀνχινώσκων τὸ Συνταγματικὸν δίκαιον τοῦ μακαρίτου Σαριπύλου.

¹ Ἀθήναι, Ἰούλιος τοῦ 1891.